

RŮŽE PRO IVETU

Lucie Auzká

RŮŽE PRO IVETU

Lucie Auzká

1. KAPITOLA

Nesnáším dívčí romány, které začínají větou typu: *Ahoj, jmenuju se Klára a je mi šestnáct let*. Přijde mi to naprosto nevhodné. Jako by autor úplně postrádal veškerý důvtip a fantazii. Takový začátek mě spolehlivě dokáže odradit od čtení.

I tentokrát znechuceně zaklapnu tenkou knížečku, kterou jsem před pár měsíci dostala od táty jako předčasný a trochu uspěchaný dárek k narozeninám, a našťavaně ji nacpu zpět do batohu.

„Nelíbí?“ zeptá se Pavel, který na okamžik odtrhne pozornost od nejnovějšího thrilleru *Lee Childa*.

„Ne,“ zakroutím hlavou a upřu pohled z okna jedoucího vlaku. Jinou knihu jsem si samozřejmě nevzala, takže po zbytek cesty jsem nejspíš odsouzená k nebetyčné nudě.

Pavel, zažraný do svého románu, si mě téměř okamžitě přestane všímat. Trochu mě to štve.

Tohle je naše první společná *dovolená*, pokud se tedy dají dva týdny strávené u Pavlových prarodičů takto nazvat. A zároveň je to prázdninový pobyt, který by měl zachránit náš pomalu, ale jistě se hroutící vztah.

S Pavlem jsme spolu začali chodit už v prváku. On tehdy nastupoval na obchodní akademii, já na všeobecné gymnázium. Dlouhou dobu jsme tvořili úžasný a dokonalý pár, kterému všichni v okolí záviděli. Tehdy taky bylo nejspíš co závidět. Jenže zhruba

poslední rok to začalo jít nějak z kopce. Prvotní zamilovanost se dávno vytratila a oba cítíme, že už to není ono.

Za poslední měsíce jsme spolu strávili sotva pár chvil. Údajně protože prostě nebyl čas. Oba jsme maturovali a příprava na první velkou zkoušku v životě nám sebrala i ty poslední zbytky volného času, který jsme dříve měli vyhraněný pro sebe. Já mám ovšem pocit, že je v tom i něco jiného. Jako bychom si najednou přestali rozumět a ztratili chuť spolu vůbec nějaký čas trávit. Když jsem to však nadhodila před Pavlem, razantně mou teorii popřel s tím, že je to blbost. Netvářil se však zrovna moc přesvědčivě a pravděpodobně ani on sám už nám dvěma nevěří tolik jako kdysi.

Ještě před maturitou jsem velmi často uvažovala o rozchodu. Rozhodování mi zabralo téměř celý svaťák, podle čehož také vypadala má příprava na ústní zkoušky a poté i jejich výsledky. Byla jsem téměř přesvědčená, že ve chvíli, kdy oba budeme držet maturitní vysvědčení v ruce, náš vztah ukončím. Jenže v dané chvíli jsem zase couvla. Nedokázala jsem si představit svůj život bez Pavla. Přece jen, čtyři roky jsou dost dlouhá doba na to, aby si dva mezi sebou vytvořili pevné pouto, které se jen těžko přetrhává. Možnost rozchodu se tak ocitla až na posledním místě v seznamu řešení naší krize.

Pak mi Pavel nabídl, abychom společně strávili prázdniny u jeho prarodičů na Moravě, kam už od dětství jezdí každé léto. Ze začátku jsem sice váhala, pobyt u jeho prarodičů mi rozhodně nepřipadal jako romanticky strávená dovolená, nakonec jsem na to však kývla. Koneckonců na Moravě jsem ještě nikdy nebyla a sama jsem na prázdniny neměla žádné lepší plány.

Ovšem teď, když sedím v rozpáleném vlaku a umírám nudou, jelikož Pavel má svou vlastní zábavu, už mi to jako moc dobrý nápad nepřipadá. Cesta z jižních Čech do naší cílové destinace trvá přes šest hodin. Čekají nás dva přestupy – v Brně a následně ještě v jakési díře, jejíž jméno vždycky úspěšně zapomenu zhruba pět až deset minut po tom, co mi ho Pavel sdělí. Společně s třicetistupňovým horkem je to doslova vražedná kombinace.

„Chceš půjčit nějakou moji knihu?“ nabídne mi Pavel. Nejspíš si konečně ráčil všimnout, že já se na rozdíl od něj zrovna dvakrát nebavím.

„Jaké máš?“ brouknu s nijak valným zájmem. Je mi to téměř jasné – thrillery, krváky, válečné příběhy, tedy vůbec nic z toho, co bych dokázala alespoň překousnout, natož aby mě to dokázalo zaujmout.

„Ještě nějakého Childa, dvě knihy od Chrise Cartera a Remarquea,“ vyjmenuje mi, aniž by se musel podívat do své obří krosny.

„Nic pro mě,“ mávnu rozmrzele rukou. Pavel jen pokrčí rameny a znovu se začte do knihy.

Vytáhnu mobil, abych se připojila na Facebook a mohla napsat svým, teď už bývalým spolužačkám, jak se situace vyvíjí. S nimi jsem předchozí čtyři roky studia na našem vzdělávacím ústavu okupovala poslední řadu lavic a za tu dobu se z nás staly nerozlučné kamarádky. Tolik bych jim chtěla sdělit něco pozitivního, ale ať se snažím, jak chci, nedokážu na naší cestě nic takového najít. A to teprve začala.

Do chatování, které se většinou točí okolo mých stížností na Pavla a slov pochopení a útěchy od mých tří nejlepších kamarádek, se

zaberu natolik, že mě Pavel v Brně musí několikrát upozornit na to, že máme přestoupit. Jinak bych nejspíš byla schopná zůstat ve vlaku, ačkoliv ten už nikam dál nepokračuje. Výraz jeho obličeje vyzařuje nelibost. Neodpustí si při tom ostrou poznámku na můj účet. Prý očekával, že se budeme věnovat sobě a já aspoň pár dnů vydržím bez svých pitomých kamarádek a neustálého datlování do mobilu. Vytočí mě to ještě víc. Nejradši bych na něj pěkně od plic zaječela, že on s tím začal jako první a dal přednost knize přede mnou. Dělat scény na přeplněném vlakovém nádraží ovšem není asi to nejlepší, takže skousnu ret a v duchu napočítám do deseti.

„Trhni si,“ poradím mu odměřeně. Demonstrativně odmítnu jeho pomoc s mými zavazadly. S obrovskou vervou si přehodím krosnu přes rameno a chvíli se snažím najít ztracenou rovnováhu, jelikož mě její tíha převáží. Pavel mé počínání samozřejmě postřehne a škodolibě se ušklíbne. Stisknu rty pevně k sobě a dál svého stále ještě přítele ignoruju. Kdybych neměla strach, že se bez něj na nádraží ztratím a nezvládnou najít náš vlak, vykašlala bych se na něj úplně. Takto musím celou hodinu, kdy pijeme kafe ze stánku a čekáme na další přípoj, poslouchat jeho prázdninové zážitky z dětství. Líčí mi své pobyty v malé moravské vesnici, kde jeho prarodiče žijí, v takových superlativech, až se mi tomu skoro nechce věřit.

Nesklapne pak ani během jízdy rychlíkem, který nás má přesunout o něco blíže k cíli. Jedeme sice jen jednu stanici, ale i tak vlak stihne nabrat zpoždění, jelikož hned za Brnem zůstaneme stát. Trčíme tam víc jak hodinu a Pavel je ve svém vyprávění neúnavný. Neskutečně

mi tím leze na nervy. Nemůžu si pomoci, můj obličej se sám od sebe stahuje do otráveného výrazu.

Znovu si uvědomím, jak moc bídne na tom náš vztah je.

„Tohle už je poslední přestup?“ zavrčím nevrle, když se konečně vypořádáme z vlaku ven a společně s davem se hrneme k autobusovému nádraží.

„Ano,“ přikývne, načež se nadechne, aby ještě něco dodal. Můj pohled ho však donutí si svůj dovětek nechat pro sebe. Vyrazí ze sebe pouze srdceryvný vzdech, na nějž mám chuť reagovat nějakou štiplavou poznámkou.

„Můžeš se přestat tvářit tak znechuceně, prosím?“ požádá mě ostře po několika minutách ticha. „Ještě ani nejsme pořádně na místě, a ty už jsi nepříjemná a protivná. Kazíš tím prázdniny nejen sobě, ale i mně.“

Otevřu pusku, abych mu něco odsekla. Následně ji však zase na prázdno zaklapnu, protože si uvědomím, že má vlastně pravdu. Trochu se za to zastydím, ale nijak to nedám najevo. Pouze odvrátím hlavu jiným směrem a pozoruju dění okolo nás. Na vedlejším nástupišti se zrovna mladá matka, ověšená dvěma plážovými taškami, nafukovacím kruhem a nějakým podivným nafukovacím zvířátkem do vody, snaží usměrnit své dítě, aby přestalo poskakovat a křičet, zatímco tomu druhému teče čokoládový nanuk na světle modré tričko. Žena vypadá unaveně a zoufale. Vážně bych nechtěla být na jejím místě. Vlastně já momentálně nechci být ani na tom svém, i když v porovnání s ní jsem na tom mnohem lépe.

Autobus přijede k našemu nástupišti. Všichni důchodci se okamžitě seběhnou ke dveřím, aniž by brali v úvahu nějakou frontu a to, že spousta lidí přišla dřív. Když se na to pokusím jednu paní s třemi naditými igelitkami upozornit, sjede mě pohledem, který div nezabíjí. Pavla to očividně pobaví. Přidušeně se rozesměje a nevěřičně krouťí hlavou.

Nastupujeme až mezi posledními. Místo k sezení na nás samozřejmě nezbude, jsme tedy odsouzeni zůstat stát v uličce. Autobus zastavuje snad každé tři minuty a nabírá další a další pasažéry. Brzy je plný k prasknutí. Z jedné strany se na mě mačká Pavel se svým zavazadlem, z druhé upocený korpulentní pán, který stále hlasitěji funí a v obličejí rudne tak, až mám strach o jeho zdraví. Malá pootevřená okýnka ani zdaleka nestačí k tomu, aby do autobusu proudil čerstvý vzduch, takže se brzo i mně začne dělat nevolno. Navíc si nemůžu nevšimnout, jak si na mě báby s nákupními taškami ukazují, něco si šeptají a mračí se.

Vystoupíme na návsi malé vesničky. Pavel si hodí krosnu na záda a bez jakéhokoliv otálení se vydá směrem, kde tuším dům jeho prarodičů, zatímco já se zastavím a fascinovaně se rozhlížím. Připadám si jako v *Honzíkově cestě*. Skoro čekám, že se každou chvíli objeví dědeček s vozem taženým koňmi a odveze nás domů. Tato myšlenka mě donutí se pousmát. Pavel si toho všimne a zatváří se spokojeně. Můj úsměv patrně bere jako souhlas s výběrem naší prázdninové destinace.

Dědeček s povozem se ovšem neobjeví, takže musíme pěšky. Pavlovo *je to kousek* ve skutečnosti znamená projít minimálně třemi

čtvrtinami vesnice až téměř na její druhý konec. Kdyby krosna na mých zádech nebyla tak pekelně těžká a teplota se i přes to, že už pomalu přichází večer, nepohybovala stále nad třicítkou, byla by to poměrně hezká procházka. Takto si nestíhám utírat pot z obličeje a místo toho, abych se kochala kouzlem moravské vesničky, se modlím, abychom co nejdříve dorazili do cíle.

Když už mám pocit, že nezvládnou ujít ani další metr, Pavel konečně zastaví u starého, ale krásně udržovaného přízemního domku. Automaticky vezme za kliku širokých vrat a ta k mému velkému údivu povolí.

Projdeme prostornou kůlnou, v níž je zaparkovaná stará modrá škodovka a několik jízdních kol, která jsou možná ještě starší než auto samotné, a ocitneme se na velkém dvorku. Nalevo spatřím velkou prosklenou verandu plnou květin, kterou se vchází do domu, přímo před námi je pak pergola se zahradním posezením, lemovaná zahrádkou s pronikavě vonícími růžemi všech možných barev. Za ní následuje travnatý plac s dvěma mohutnými a vysokými třešňovými stromky, na který navazují patrně hospodářské budovy. Někde za nimi spíše tuším i velkou zahradu.

Znovu okouzleně vydechnu. Skutečnost ve všech ohledech předčila moje představy. Ačkoliv nerada, musím dát Pavlovi líčení zdejších krás za pravdu.

O podobném prázdninovém pobytu jsem jako dítě vždycky snila. Měla jsem ovšem smůlu. S tátovými rodiči naši tehdy nemluvili, a vlastně nemluví dodnes, takže se s nimi nestýkám ani já se sestrou, a mámini rodiče celý svůj život prožili v Praze. Několikatýdenní letní

pobyt v hlavním městě mi sice všichni spolužáci záviděli, avšak pro mě to rozhodně žádný odvaz nebyl. Neměla jsem tam kamarády a sama jsem nesměla dojít dál než na konec sídliště. Čas jsem tedy v takovýchto případech zabíjela buď různými vylomeninami se svou mladší sestrou, nebo společenskými hrami, kterých mají moji prarodiče obrovskou sbírku. Ale být většinu času zavřená v rozpáleném panelákovém bytě pro mě nepředstavovalo žádné prázdninové dobrodružství. Občas nás babička vzala na přeplněné koupaliště nebo k naší velké nelibosti do historického centra, plného turistů všech národností, což nás se ségrou vlastně ani nijak netěšilo.

Tady je oproti tomu krásný klid. Zhluboka se nadechnu a znovu se rozhlédnu po dvorku. Z verandy se mezitím vyřítí holka zhruba v našem věku a s výkřikem Pavlova jména se mu pověsí kolem krku. Za ní se objeví dáma s přísným výrazem ve tváři a tmavě šedými vlasy, staženými do uhlazeného drdolu na temeni hlavy, v doprovodu pána, který na rozdíl od své manželky vypadá velmi mile. Dobrosrdečně se na mě usměje a napřáhne mým směrem pravici, aby mi představil sebe i svou ženu. Přijmu nabízenou ruku, pevně ji stisknu, potichu zašeptám své jméno, až mám pocit, že mě nemohli slyšet, a k tomu přidám velmi nejistý a rozpačitý úsměv.

Mezitím se Pavel vymaní z objetí pro mě zatím neznámé slečny, kterou okamžitě sjedu kritickým pohledem. Někde hluboko uvnitř mě bodne osten žárlivosti. Samotnou mě to zaskočí. Už jsem pomalu ani nečekala, že něco takového dokážu ještě v Pavlově případě cítit. Nejspíš se ve mně probudily i majetnické sklony. Ať už je to mezi

mnou a Pavlem jakékoliv, stále ještě patří ke mně a pohled na to, jak se na něj věší poměrně hezká holka, mi není zrovna příjemný.

„Veronika,“ představí se, když si všimne, jak na ni neomaleně zírám. S velkou neochotou mi podá ruku. Stiskne ji stylem leklé ryby. Pohodí při tom hustou hřívou černých vlnitých vlasů.

„Iveta,“ sdělím jí také své jméno. Zároveň zatnu zuby, abych na ni hned nevybafla otázku, kdo je a jakým právem sahá na stále ještě *mého* přítele. Veronika mé dilema ovšem vyřeší sama, jelikož uštěpačně podotkne: „Jsem Pavlova sestřenice.“

Přikývnu na srozuměnou a naberu barvu vařeného raka. Ta holka patrně prokoukla mé myšlenky, jako bych je měla napsané na čele. Vůbec bych se nedivila, kdyby se mojí zjevné žárlivosti vysmála.

Pokusím se o smířlivý úsměv, ale Veronika už mi nevěnuje nejmenší pozornost. Zavěsí se do Pavla a během chvíle zmizí v domě, následování svými prarodiči. Zůstanu na dvorku sama jako kůl v plotě.

Čekat, že se pro mě Pavel uráčí vrátit a případně mi pomoci se zavazadlem, by bylo naivní. Vejdu tedy na prosklenou verandu, kde skopnu plátěné tenisky, a jen v ponožkách projdu bočními dveřmi do něčeho, čemu by se s trochou dobré vůle dalo říkat šatna. Podlahu pokrývá staříčkový koberec, který už má nejlepší léta dávno za sebou. Na věšáku bez jakéhokoliv systému visí různé bundy, svetry i neidentifikovatelné kusy nějakých hadrů, na zdi je přilepené obrovské zrcadlo a hned vedle něj stojí dlouhý konferenční stůl se starým zažloutlým krajkovým ubrusem a hromadou harampádí. Dveře se čtvercovou tabulkou mléčného skla vedou nejspíš do

koupelny, zatímco z těch otevřených se ozývá vzrušené štěbetání hlasů. Projdu jimi a octnu se v obýváku spojeném s kuchyní, kterou odděluje pouze dlouhý květinový závěs, stejný jako na oknech, jimiž je vidět část dvora.

Pavel s dědou a Veronikou sedí u malého jídelního stolu a jsou zabraní do družného hovoru. Babiččina silueta se hbitě pohybuje za závěsem u kuchyňské linky.

„Tudy na chodbu a je to první pokoj nalevo,“ zamumlá Pavel mezi řečí, když konečně zaregistruje mou přítomnost. Rukou přitom máchne do vzduchu, čímž mi asi naznačuje, že jeho *tudy* znamená dveřmi přímo naproti mně. Nějakou dobu mi trvá, než poberu, že vlastně mluví se mnou.

„Ty nejdeš?“ nadzvednu tázavě jedno obočí. Doufám, že pochopí mou nevyřčenou žádost.

„Ne, já už si tam věci hodil.“

Nepochopil.

„A nechceš mi to ukázat?“ nadhodím znovu.

„Co ukázat? Jsou tam jen čtyři místnosti a naše je hned ta první vlevo.“

Prostě pojď se mnou, dere se mi na jazyk, ale z úst to nevypustím. Stačí, že i tak už na mě celé osazenstvo kouká jako na neschopného idiota.

„Až si vybalíš, přijď na večeři,“ zavolá za mnou jeho babička.

Podle Pavlových pokynů zalezu do *našeho* pokoje. Místnost mě překvapí. Je poměrně prostorná a díky velkému oknu s nevkusnými záclonami také hezky prosvětlená. Vybavená je starší pohovkou,

rozloženým gaučem, který slouží jako postel, což poznám podle páru čerstvě povlečených a pečlivě ustlaných peřin, dvěma křesílky, konferenčním stolem a třemi skříněmi, na nichž jsou umístěny prosklené sekretáře plné všemožných hrníčků a především broušených skleniček. Kdybych si vsadila na to, že se z nich pilo jen dvakrát za celou dobu jejich existence, a to ještě jen ve velmi výjimečných situacích, určitě bych vyhrála.

Pavel se s vybalováním neobtěžoval. Svou krosnu hodil k nohám jednoho z křesílek, čímž to pro něj skončilo. Já ho napodobím. S návratem do kuchyně si dám ovšem načas. Napíšu stručnou esemesku rodičům, kteří si momentálně i se sestrou užívají prosluněné Itálie, abych je informovala, že jsem úspěšně dorazila. Následně v *Messengeru* poskládám dlouhou zprávu o svých prvních dojmech, kterou přepošu všem kamarádkám. Neodpoví ani jedna. Nejspíš si všechny užívají prázdniny po svém a já jim ani trochu nechybím. Potvory!

Na večeri se mi sice zdá být brzy, ale po celodenním cestování mi pořádně vyhládlo, takže nijak neprotestuji. Bez mrknutí zhltnu tři chleby obložené vařenými vajíčky, i když tohle jídlo nemám příliš v lásce.

Pavel mezi sousty odpovídá střídavě na vodopád otázek své babičky, střídavě na Veroničino vyzvídání. Mě si za celou dobu nikdo nevšimne, což mi vlastně ani trochu nevadí. Sama se do jejich konverzace nijak nezapojuju. Nemám totiž nic, čím bych přispěla, a ani se to ode mě nevyžaduje. Když se zvednu od stolu, nikdo si toho pořádně nevšimne.

Odloudám se rovnou do sprchy, kterou po dlouhé cestě potřebuju víc než sůl. V koupelně zažiju první menší šok. Místnost, obložená žlutými, hnědými a modrými kachlíky v nepravidelných vzorech až po strop, působí studeně i v parném létě. Klíč, kterým bych si mohla zajistit alespoň nějaké soukromí, je v těchto podmínkách nejspíš zbytečný přepych. Oprýskaná zažloutlá vana pak taky nevzbuzuje přílišnou důvěru.

„A šetři, prosím, vodou! Je sucho, studna je skoro prázdná,“ zavolá na mě přes dveře Pavlův děda, zrovna když se do ní snažím vlézt. Leknu se tak, že mi podklouznou nohy a solidně si namlátím.

I přes dědovo varování si dopřeju dlouhou koupel. Nikdo mi vynadat sice nepřijde, ale když pak přes obývací procházím zpět do pokoje, oba Pavlovi prarodiče odlepí své oči od televizní obrazovky, na které právě běží nějaká česká komedie, aby mě sjeli vyčítavým pohledem.

Pavel si zatím stačil udělat pohodlí v posteli. Obě deky jsou odhozené bokem, on se opírá o zeď s nohama složenýma pod sebou, vedle sebe má otevřenou knihu a v ruce mobil, do kterého zuřivě ťuká.

„Nechceš se jít osprchovat, než se začneš válet v čistých peřinách?“ zeptám se kousavě.

„Ano, mami!“ zašklebí se na mě ironicky, aniž by mobil odložil.

Moc dobře si uvědomuju, jak ho svým sekýrováním vytáčím. On však neuvěřitelně štvě mě právě svými návyky. Nesnáším, když leze špinavý do postele, vadí mi, že čaj vždycky vybryndá po celém stole a pak se neobtěžuje ho utřít, takže na něm zůstávají lepkavá kola. Nenávidím hromádky jeho špinavého oblečení, které se často kupí

nejen v rohu postele, ale i na zemi u ní a na židli! Když pak nechá mokrý ručník zmuchlaný tam, kde mu vypadne z ruky, stávám se přímo nepřítelkou. Pavel tvrdí, že trpím nějakou formou obsese a přejímám pitomé manýry mé matky, já trvám na tom, že on je prostě prase...

„Nechceš jít na pivo?“ nadhodí zničehonic, čímž přetrhne proud mých myšlenek.

„To opravdu nechci,“ ujistím ho. Musí na mně vidět, že toho mám dost a jediné, co chci, je chvilka klidu.

„Psali kluci, že jsou na náměstí v hospůdce a čekají na nás,“ pokračuje, jako bych nic neřekla.

„Pavle, já vážně nikam nechci,“ zopakuju mu. „A i kdybych někde chtěla, tak pouze ve dvou. Rozhodně ne s bandou lidí, které vůbec neznám.“

Pavel se zatváří zklamaně a něco naťuká do mobilu. Podle pípnutí poznám, že odpověď dorazí vzápětí.

„A nemohl bych jít sám?“ zkusí to. „Byl bych zpátky za hodinu, nejpozději za dvě.“

Na toto se nenamáhám cokoli říct, pouze ho sježu všeríkajícím pohledem. Pavel odhodí mobil a s teatrálním povzdechem přejde pokoj, kde se sesune na válendu.

„A co bys teda chtěla dělat?“ zeptá se otráveně.

„Odpočívat.“

Následuje další povzdechnutí. Nic víc, pouze si povzdechne, pohodlně se rozvalí a odměřeně mě požádá, zda bych mu mohla podat

knihu. Obrátím oči v sloup a hodím ji po něm. Zalituju, že ji chytí a netrefí ho do hlavy.

To, že jsem si vynutila jeho přítomnost, mi ve finále stejně k ničemu není. Pavel je celý večer uražený, nevěnuje mi ani trošku své pozornosti, a když už na mě musí promluvit, dává si záležet, aby jeho věty byly co nejstručnější. Je mi z toho do breku. Nejradši bych se sebrala a utíkala odtud klidně i pěšky. Ačkoliv v tomto pekelném horku, které neustává ani s přicházející nocí, bych nejspíš daleko nedošla.

Spát jdeme v deset. Pavel mi ani nepopřeje dobrou noc. Otočí se ke mně zády a usne během pár minut. Já další dvě hodiny koukám do tmy a marně přemýšlím, jestli tento prázdninový výlet našemu vztahu vůbec pomůže.

2. KAPITOLA

Ráno mě vzbudí slunce pálicí do obličeje. Závěsy jsou tady patrně brány jako zbytečnost a tenké staromódní záclony v okně nedokážou proniknutí slunečních paprsků do pokoje zabránit. Je mi příšerné horko. Nejspíš jsem se celou noc potila, protože jsem hrozně ulepená a vlasy mám stále ještě trochu vlhké.

Pavel vedle mě spokojeně spí. Ze spánku se usmívá. Vypadá šťastně a bezstarostně. Pohled na starobylý budík na nočním stolku mi sdělí, že je teprve půl šesté ráno. Pokud tedy vůbec funguje. Z hlasitého tikání lze ovšem usuzovat, že snad ano. Stejně se však natáhnou pro mobil, aby mi tento čas potvrdil. V duchu si přitom povzdechnu. Jestli je takové horko už teď, nedokážu si představit, jak to tady bude vypadat v poledne.

Jsem si téměř jistá, že usnout už se mi znovu nepodaří. Válet se vedle spícího Pavla se mi zrovna dvakrát nechce. Ještě míň pak toužím po tom, abych snášela jeho rozmrzelost jen proto, že ho vzbudím dřív, než chtěl.

Opatrně a hlavně potichu z postele vylezu. Natáhnou na sebe plátěné šortky, které mi sahají sotva pod zadek, a růžový elastický top na tenká ramínka. V čemkoliv jiném bych se v tomto počasí upekla zaživa.

Jestli jsem očekávala, že takto brzo ráno v kuchyni nikoho nepotkám, nemohla jsem se plést víc. Všichni kromě Pavla už jsou na nohou. Pavlovi prarodiče snídají u jídelního stolu, zatímco Veronika,

oblečená pouze v krátkých modrých legínách a vršku od plavek, stojí u kuchyňské linky a vaří si kávu. Živě přitom diskutují o nejnovějším dění ve vesnici.

„Dobré ráno,“ popřeju jim a překvapeně si ten výjev prohlížím.

„Dobré,“ odpoví mi Pavlova sestřenice, automaticky vytáhne další hrnek a zeptá se: „Kafe, nebo čaj?“

„Čaj,“ odpovím zaskočeně. „Pokud můžu poprosit, tak černý.“

„Jak se ti u nás spalo?“ zeptá se Pavlova babička věcně.

„Celkem dobře,“ zalžu a přidám k tomu úsměv. Pro jistotu ovšem koukám někam mimo ni. Babička pouze kývne a znovu se obrátí na Veroniku s otázkou: „Kde jsem to skončila?“

„Ptala jsem se, proč se Iva Hlaváčková rozvádí,“ připomene jí, zatímco zalije oba nápoje. Svůj hrnek si rovnou vezme a přisedne si ke stolu.

„No jo, u nich to bylo drama jako z telenovely,“ chytne se babča a následně to se škodolibým úsměvem vysvětlí: „Její mladší sestra Aneta – určitě si ji pamatuješ, jako malá si sem s tebou a Pavlíkem občas chodila hrát – jí toho jejího frajera přebrala.“

Veronika vykulí oči. Babička jí dá chvilku, aby tu informaci vstřebala. V mezičase se obrátí na mě: „Nestůj tam a vezmi si něco ke snídani. Vyber si něco sama, obsluhovat tě nebudu.“

Nejistě přejdu ke kuchyňské lince, na které leží sáčky s rohlíky, tmavými houskami i plátky chleba, nějaký salám, sýr a máslo. Nejsem zvyklá po ránu jíst, ale vůně čerstvého pečiva mě zláká. Ukořistím si dva rohlíky a lehce je namažu máslem, načež se i se svým úlovkem posadím vedle dědy ke stolu.

„Jak přebírala?“ vyzvídá Veronika. „Vždyť Anetě je sedmnáct, ne?“

„Je! Ale myslíš, že mu to vadilo? Aneta šla studovat do Brna konzervatoř a Iva jí nabídla bydlení u nich. Sestřička se jí před manželem celý rok nakrucovala, až ho nakonec svedla. Táhli to prý spolu pár měsíců, než na to chudák Iva přišla,“ rozpovídá se babča. „A víš, jak na to přišla?“

Otázka je samozřejmě řečnická, i přesto Veronika zakrouťí hlavou. Babiččino vyprávění doslova hltá div ne s otevřenou pusou.

„Aneta s ním otěhotněla,“ vytasí se babča s tou největší bombou.

„Kecáš!“ vyhrkne Veronika.

„Nekecám,“ odmítne její nařčení babička. „Nejhorší na tom je, že sama Ivana tou dobou byla v pátém měsíci.“

Tohle už je moc i na mě. Kousek rohlíku, který zrovna žvýkám, mi zaskočí a začnu se dusit. Děda mi dá pořádnou ránu do zad a hned nato mi přistrčí hrnek s čajem.

Když se mi to podaří rozdýchat, ty dvě už debatují nad něčím jiným, zatímco děda nechápavě kroutí hlavou a napomíná je, aby nesoudily jiné podle toho, co babča vyslechne od místních drben v obchodě. Ony mají ovšem dědovy námitky na háku. Okamžitě vezmou na přetřes jiného občana zdejšího zapadákova a nenechají na něm ani nit suchou. Zdrbnou ho tak, že mu musí v uších zvonit po celý zbytek dne.

„Půjdeme pracovat na zahradu. Přidáš se?“ zeptá se mě Pavlova babička, když se chci z kuchyně nepozorovaně odplížit ven. Nezní to moc jako otázka, spíš jako příkaz. A já si nedovolím odporovat, takže jen mlčky přikývnu.

„V tomto počasí se tam dá pracovat jen brzo ráno nebo až k večeru. Já vždycky radši zvolím to ráno. Sice si musím přivstat, ale večer se mi už do takové práce pouštět nechce,“ vysvětlí.

„Být sebou, bych se převlíkla,“ poradí mi Veronika a zkoumavě si mé oblečení prohlédne.

„To je dobré, zvládnou to takto,“ mávnu rukou.

„Jak chceš,“ utrousí a nesouhlasně pohodí rameny.

Upřímně nechápu, co je na mém oblečení tak špatného. Určitě je to lepší než seprané šedé legíny a staré plátěné šaty s nemoderním květinovým vzorem, do kterých se navleče Veronika. Když uvidím její babičku v úplně stejných šatech, vyprsknu smíchy. Následně se to snažím zamaskovat záchvatem kašle.

„Vem si něco na hlavu,“ přikáže mi babička. „Nerada bych, abys chytla úzeh nebo něco podobného.“

„Ale já nic takového s sebou nemám,“ zaprotestuju.

Babička nespokojeně mlaskne, načež mě uzemní hláškou: „Něco ti půjčím. Najdu tady nějaký klobouk nebo kšiltovku, která zbyla po mých dětech.“

Při té představě se otřesu. Veronika se na mě škodolibě zašklebí. Ve chvíli, kdy se vrátí babička, pochopím proč. V jedné ruce drží ošuntělý slaměný klobouk, v druhé dvě flekaté kšiltovky, které by velikostně seděly možná žákovi prvního stupně základní školy, ale určitě ne mně. Velkoryse mi ovšem dá na výběr.

Má volba bez zaváhání padne na slaměný klobouk, který už má nejlepší léta dávno za sebou. Skoro se bojím nasadit si ho na hlavu. Už jen myšlenka na to, kolik lidí ho přede mnou nejspíš nosilo, je značně

odpuzující. Pokud však nechci vyslechnout babiččino kázání, nic jiného mi nezbude.

Musím upřímně přiznat, že do práce se zrovna dvakrát nehrnu. Takhle po ránu se mi opravdu nechce vůbec nic, natož vypomáhat v zahradě, kam se za babičkou a Veronikou, které spolu stále živě diskutují, táhnu jako spráskaný pes. Vyfasuju motyku a kyblík. Babička vytuší, že něco takového jsem nikdy nedržela v ruce, takže mi krátce vysvětlí, co se ode mě chce. Následně mě popostrčí k záhonku s bramborami a sama zaujme místo vedle mě.

Hned po prvních deseti minutách nabudu dojmu, že horší práci jsem nikdy v životě nedělala, a plně doufám, že v budoucnu už ani dělat nebudu. Půda je suchá, takže se z ní při každém kopnutí nepříjemně zapráší, a do toho jsem celá splavená. Cítím, jak mi pot stéká nejen po obličeji a krku, ale i po zádech a po nohou, což není zrovna příjemné.

Zhruba po hodině mě z postoje v mírném předklonu rozbolí záda. Po každém úkonu, kdy třikrát kopnu do kamenité půdy a následně se ohnu, abych posbírala plevel a hodila ho do kýble, se musím narovnat a trochu se protáhnout, ačkoliv i toto brzy přestane přinášet úlevu. Dávám si však velký pozor, aby si toho babička s Veronikou nevšimly. Už tak si oproti nim připadám trapně pomalá, jelikož obě dokončují první řádek, zatímco já ještě nejsem ani v půlce, a ještě si u toho stíhají povídat.

„Tohle je jedna z věcí, které na prázdninách miluju,“ prohlásí Veronika. Koukám na ni jako na zjevení a přemýšlím, jestli náhodou nedostala úpal.

Poté, co se mi povede dodělat první řádek, mám téměř vítězný pocit. Babička s Veronikou sice za tu dobu stihly každá dvojnásobek a rozhodně nejsou tak zřízené jako já, ale i tak jsem na sebe hrdá.

Veronika si můj výtvar kriticky prohlédne. Prochází kolem bramborových rostlinek, pečlivě je kontroluje a na několika místech se zastaví, aby znovu kopla do půdy a vybrala z ní i malinkaté kousíčky plevelu, kterými mi přišlo úplně zbytečné se nějak zabývat. Ukřivdění na ni pohlédnu a skoro mi z pusy vylítne peprný komentář na adresu jejího počínání.

„Je potřeba vytrhat úplně všechno,“ vysvětlí mi, když zachytí můj pohled. Ve tváři jí čtu, že urputně zadržuje poznámku o mé neschopnosti. Kdybychom si obě nedaly pozor, strhla by se tu parádní slovní přestřelka. Takto jen pokrčím rameny a dál už si jí nevšímám.

„K čemu to je, sakra, dobré?“ zamumlám si sama pro sebe. Pavlova babička má však patrně až moc dobrý sluch.

„K tomu, aby plevel rostlinky neudusil,“ poučí mě pedantsky a přísně nakrabatí čelo. Dala bych ruku do ohně za to, že celý život pracovala jako učitelka. A rozhodně nemohla být mezi žáky oblíbená. Možná tu učitelku dělala i v minulém životě, protože na takovouto intonaci prostě jeden život nestačí!

Babička zavelí k odchodu, až když sluníčko dosáhne téměř nesnesitelné síly. Pot a prach na mém těle mezitím vytvořily zvláštní formu mazlavé špíny. Růžový top už dávno ztratil svou barvu a béžové plátěné šortky také značně ztmavly. Nejsem si jistá, jestli to vůbec půjde vyprat.

Do domu se skoro plazím. V kuchyni do sebe obrátím půllitr vychlazené vody na jeden zátah, načež se odplížím do pokoje dřív, než mi babička, která se s Veronikou domlouvá na programu dne, stihne přidělit nějakou další otrockou práci.

Pavel se stále ještě válí v posteli. Rozespálýma očima na mě zamžourá a uteče mu pobavený úsměv.

„Tys pracovala na zahradě?“ zeptá se mě, jako by to nebylo více než jasné.

„Ne, byla jsem v tanečních!“ prsknu sarkasticky, vyhrabu z batohu čisté šaty a prásknu za sebou dveřmi. Následně se zabarikáduju v koupelně, kde se skoro hodinu pokouším vlažnou vodou smýt špínu a pot z celého těla včetně vlasů, protože prach z hlíny jsem si odnesla i v nich. Vystrnadí mě až Veroničino vzteklé bušení na dveře, doprovázené poznámkami, že v tomto domě nejsem sama a i ostatní se potřebují umýt.

Ani tentokrát se nevyhnu káravému pohledu Pavlovy babičky. „Je málo vody,“ prohodí jakoby mimochodem, když kolem ní procházím v předsíni, ale do hlasu se jí vloudí káravý podtón.

Pavel mezitím stihne z pokoje zmizet, aniž by se o mě nějak víc zajímal, a celé dopoledne je někde v tahu. Objeví se až u společného oběda, který se babička rozhodne servírovat venku pod pergolou. Je zamazaný od šmíru a motorového oleje, navíc smrdí, jako by prošel peklem.

„První se jdi umýt a převléct,“ napomenu ho pohoršeně, když s plným talířem ztěžka dopadne na židli vedle mě.

„To je zbytečné. Odpoledne mě čeká ještě spousta práce, u které se ušpiním možná i víc.“

„Myslela jsem, že po obědě budeme spolu,“ vyhrknu dotčeně.

„Já taky,“ zamumlá s plnou pusou zeleninového rizota. „Ale chceme to dodělat, když už jsme se do toho pustili.“

„A do čeho jste se pustili?“ zeptám se s pracně skrývaným zklamáním. Vážně mě zajímá, za co mě Pavel pro dnešní odpoledne vyměnil.

„Do opravy auta.“

„Auta?“ Neuvědomuju si, že bych tu viděla auto.

„Veterána,“ vloží se do našeho rozhovoru děda a hrdě se zazubí. „Momentálně nevypadá zrovna nejlíp a taky už dávno nejezdí, ale s naší pomocí jednou bude.“

„Můžeš nám pomoci,“ nabídne mi velkoryse Pavel.

„Celá žhavá,“ odseknu a pak ironicky dodám: „Rozhodně bych vám tam byla hodně užitečná a strašně by mě to bavilo.“

Pavel jen pokrčí rameny a dál se nevzrušeně cpe. Já se ve své porci pouze povrtám. Rizoto v podání jeho babičky je divné a vůbec mi nechutná, ani když ho vylepším pořádnou dávkou kečupu. Při mytí nádobí pak všechno jídlo ze svého talíře nenápadně vyhodím do koše. Veronika, která mi u toho asistuje, sice tázavě pozvedne obočí, ale na nic se neptá. Jestli mě následně práskne babičce, což na devadesát devět procent udělá, je mi úplně jedno. Zatímco všichni zaujatě sledují polední zprávy, potají se proplížím do spíže, žaludek zaplácnu rohlíkem a kouskem salámu. Večeře snad bude lepší.

Před rozdělováním úkolů na odpoledne mezi Veronikou a babičkou doslova uteču. Zaslechnu slova jako šití, pečení buchet a žehlení, takže se raději zdekuju, než mi hodí na krk další povinnosti, o něž stojím tolik jako o lepru. Ranní okopávání brambor a k tomu mytí nádobí mi stačilo víc než dost. Pro dnešní den jsem svůj přiděl práce vyčerpala. Teda aspoň doufám!

Převléknu se do plavek a proplížím se na dvůr. Vezmu si s sebou ten příšerný dívčí román, který jsem včera ve vlaku znechuceně odhodila, a uvelebím se na lavičce pod pergolou. Nějak se však nemůžu donutit knihu otevřít, takže vylovím z kapsy mobil.

Na displeji svítí hned několik přijatých zpráv. Za normálních okolností mobil nedám z ruky, abych ani na chvíli neztrácela spojení se světem. Samotnou mě překvapí, že tady jsem si na něj od rána vůbec nevzpomněla.

Jako první napíšu dlouhou zprávu mamce, ve které jí zdejší pobyt vyličím v těch nejjasnějších barvách a až podezřele často při tom používám přídavné jméno *úžasný*. Ve většině případů to nedokážu myslet vážně, i kdybych se sebevíc snažila.

Následně přijdou na řadu mé kamarádky, k nimž už jsem upřímnější, ale ani jim nenapíšu všechno. Do hromadného chatu pošlu fotku domu s částí dvorku a připišu, že i když se to s Pavlem nevyvíjí, jak by mělo, alespoň jsem na krásně romantickém místě, a prázdniny si tedy více méně užívám. Kamila s Magdou na to reagují vztyčeným palcem, zatímco Jitka nešetří závistivými výkřiky, jelikož ona se prý se svým přítelem, milovníkem historie, momentálně trmácí

na prohlídku nějakého hradu, který stojí někde v pustině, a ještě k tomu na úmorném kopci.

Nestihnu jí ani popřát pevné nervy, jelikož mě vyruší Veronika s košem plným prádla, které začne věšet na prádelní šňůru nataženou těsně u pergoly.

„Nechtěla bys nám třeba s něčím pomoci?“ zeptá se uštěpačně.

„Uhádla jsi, nechtěla,“ ujistím ji s úsměvem.

Veronika zalapá po dechu, načež podotkne: „Možná nechtěla, ale mohla bys.“

„Mohla, ale nemusela,“ opáčím. Líně se přitom protáhnu a znovu začnu ťukat do mobilu. Veroniku mé chování dopálí. Zaslechnu ji zamumlat několik sprostých slov na můj účet a následně za sebou pořádně hlasitě práskne dveřmi, až se divím, že se z nich nevysypala skleněná výplň.

Poslední dvě zprávy jsou od Radky. Jelikož ve svém staříckém mobilu nemá data, nemůže se účastnit našich hromadných chatů a je odkázána pouze na komunikaci přes SMS. I ty však posílá jen velmi zřídka. Jako každý rok odjela s rodiči a svými třemi mladšími sourozenci na dva týdny pod stan, kde nejenže nemá moc času, ale díky jejich četným výšlapům mimo dosah civilizace mnohdy přijde i o signál, a navíc musí šetřit baterii, protože většinou nemá možnost mobil pořádně nabít. Na jejím místě bych nejspíš umřela po prvních dvou dnech, ne-li hodinách! Ona si to však nevýslovně užívá, o čemž se také zmiňuje ve své první zprávě. V té druhé už vyzvídá, jak jsem na tom já.